

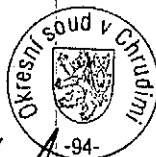
Toto rozhodnutí nabylo právní moci:

výrok dne 24. 4. 2015

výrok dne

V Chrudimi

dne - 1 - 08 - 2018

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Chrudimi rozhodl samosoudcem Mgr. Markem Horáčkem ve věci žalobkyně: M. N., nar. , bytem K., zastoupené JUDr. Vlastislavem Peřinou, advokátem se sídlem Resselovo nám. 135, 537 01, Chrudim, proti žalovanému: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR, IČ 00025429, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10, Praha 2, o zaplacení 283.500,--Kč s příslušenstvím, t a k t o :

I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 283.500,-- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 17.3.2014 do zaplacení, a to do tří dnů právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 47.238,-- Kč, k rukám zástupce žalobkyně, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala po žalovaném zaplacení žalované částky. V žalobě uvedla, že dne 16.9.2013 uplatnila u žalovaného nárok na poskytnutí zadostiučinění podle zákona č. 82/1998 Sb., za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 426.389,-- Kč, která jí vznikla v souvislosti s délkou občanského soudního řízení. Řízení bylo vedeno u žalovaného pod sp. zn. MSP-3038/2013-ODSK/9, dne 4.3.2014 žalovaný doručil žalobkyni svoje stanovisko, v němž přiznává žalobkyni nárok na zadostiučinění ve výši 121.500,-- Kč. Řízení o zápůřčí žalobě bylo zahájeno rodiči žalobkyně žalobou ze dne 15.5.1992 u Okresního soudu v Chrudimi, řízení bylo vedeno pod sp. zn. 6 C 155/1992, později pod sp. zn. 6 C 29/2001. Žaloba byla rozsudkem okresního soudu ze dne 5.4.2013 zamítnuta, o nákladech řízení bylo

rozhodnuto usnesením Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích dne 21.8.2013, pravomocně dne 9.9.2013. Řízení trvalo 21 let, 3 měsíce, 25 dnů. Postup řízení je popsán ve stanovisku žalovaného, některé údaje jsou chybné, žalobkyně nevznášela námitku podjatosti soudce, nepodávala vzájemný návrh. Žalovaný svoje stanovisko vyložil tak, že jde o spor po právní stránce nikoli složitý, skutkově se jedná o spor velmi složitý. Význam řízení byl shledán jako velmi nízký, bagatelní spor o vedení hranice mezi účastníky řízení, jde o spor malicherného charakteru, šlo by jej ukončit mimosoudní dohodou. Podle žalobkyně tak žalovaný zastává stanovisko, proč se soudíte a zatěžujete tím soudy, máte se domluvit bez soudu. Žalovaný tím ale v podstatě rezignuje na povinnost zajistit právní prostředí a vymahatelnost práva. Řízení o určení hranic mezi pozemky sousedů ale není malicherné a není bagatelním, naopak, skutečnost, že po celou dobu řízení jde o personifikovaný spor sousedů a že výsledek soudního řízení, resp. nemožnost domoci se ochrany mají účastníci každý den na očích, je velmi stresující a zatěžující. A to po celých 21 let, zpočátku zejména rodiče žalobkyně, ale žalobkyně jako jejich dcera je do sporu zatažena a prožívá jej s nimi. Spor se podle judikatury ESLP přičítá dětem původních žalobců. Vzpomenout je třeba i důvod, proč žalobkyně nemohla dosáhnout spravedlnosti – souřadnice získané na základě posudku VÚT Brno jsou limitovány grafickou přesností odsunu polohových prvků z katastrální mapy, tedy hodnotou +/- 0,1 mm na mapě, což v terénu může představovat odchylku až 0,576 m. Jakékoli zaměření přesnosti této hranice bylo postiženo touto odchylkou. Přes tyto skutečnosti odečítá žalovaný z celkem nárokovatelné částky 405.000,- Kč 30 % za složitost řízení a 40 % za bagatelnost sporu. Toto snížení je ale v rozporu s ustálenou judikaturou a nezákonné. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá doplatku do částky 405.000,- Kč (tj. částky po odečtení přiznaného odškodnění ve výši 121.500,- Kč) s úrokem z prodlení od 17.3.2014 (tj. od uplynutí 6 měsíční doby ode dne podání žádosti).

Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Ve svém vyjádření uvedl, že činí nesporným to, že u něj žalobkyně dne 16.9.2013 požádala o zadostiučinění ve výši 426.389,- Kč ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. za nesprávný úřední postup v řízení vedeném u Okresního soudu v Chrudimi pod sp. zn. 6 C 155/1992, následně 6 C 29/2001, jakož i před odvolacím soudem. K projednání žádosti došlo dne 3.3.2014, žalovaný konstatoval, že v předmětném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 zákona č. 82/1998 Sb., zadostiučinění však nebylo poskytnuto v požadované výši, nýbrž ve výši 121.500,- Kč. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění zohlednil stanovisko NS ČR sp. zn. Cpjn 206/2010. Takto dospěl k základní částce 405.000,- Kč – za rok řízení náleží částka 20.000,- Kč, přičemž za první dva roky náleží částka v poloviční výši. Tato částka pak byla snížena o 30 % na složitosti řízení a o 40 % na významu řízení s ohledem na bagatelnost sporu. V dalším žalovaný rekapituluje průběh řízení od jeho zahájení dne 15.5.1992 až do pravomocného skončení dne 10.9.2013. Dále žalovaný rozebírá judikaturu domácí i judikaturu ESLP. Takto žalovaný dospěl k závěru, že v daném případě došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 zákona č. 82/1998 Sb., avšak zadostiučinění poskytnuté žalobkyni považuje za přiměřeně vysoké. Žalovaný má za to, že po právní stránce nejde o věc výrazně složitou, jedná se o sousedský spor ohledně probíhající hranice mezi pozemky. Po stránce skutkové se jedná o věc velmi složitou, výsledek řízení závisel na posouzení sporu geodety, závisel na vypracování znaleckých posudků, vyměřování hraničních bodů mezi pozemky, přičemž tyto úkony si nemohl soud posoudit sám. Proto také byla nařízena tři místní šetření. Vypracovány byly celkem čtyři znalecké posudky, jedno doplnění znaleckého posudku a revizní znalecký posudek. Soudem byl i dán prostor k mimosoudnímu vyřešení věci, k takovému řešení ovšem nedošlo. Řízení bylo rovněž dvakrát přerušeno z důvodu úmrtí jednoho z žalobců. Podle

názoru žalovaného se žalobkyně na celkové délce řízení částečně podílela, nelze tím však ospravedlnit celkovou délku řízení. Jednou žádala o odročení jednání, soud také ponechával účastníkům prostor k mimosoudnímu jednání. Daná věc nemůže být zařazena mezi věci, jimž náleží zvýšený význam (např. věci opatrovnické, trestní, pracovní apod.). Význam řízení byl shledán jako nízký, žalovaný jej považuje za zbytečný a malicherný, spor bylo možné ukončit dohodou, řízení bylo neustále protahováno účastníky podávanými opravnými prostředky proti rozhodnutím soudu prvního stupně, když bylo rozhodnuto v jejich neprospěch. Žalobkyně navíc vstoupila do probíhajícího řízení jako dědička původních žalobců.

U jednání žalobkyně na žalobě setrvala, žalovaný se k jednání nedostavil, svou neúčast omluvil s tím, že na své účasti netrvá.

Provedeným dokazováním byly zjištěny následující skutečnosti.

Ze spisu Okresního soudu v Chrudimi sp. zn. 6 C 155/92, resp. 6 C 29/2001 byl zjištěn průběh obou soudních sporů. Tento průběh je oběma stranám znám. Pro větší přehlednost soud rekapituluje obsah spisů následovně.

6 C 155/92 – žaloba podána dne 18.5.1992, odstranění plotu a keře na pozemku p.č. ■ k.ú. K ■ odstranit struhu na pozemku p.č. ■ v k.ú. K ■
vyjádření k žalobě – č.l. 5, poté č.l. 8 vzájemná žaloba – zaplacení částky 1 tis Kč
jednání dne 5.11.1992 – č.l. 13
čl. 14 – ustanoven znalec, č.l. 16a námitky žalovaného proti osobě znalce, č.l. 16 vyhověno námitkám a ustanoven znalec Ing. V ■ (lh. 6 týdnů)
posudek dodán 17.5.1993 – č.l. 20
pak během června a července 1993 vyjadřování stran
pak v listopadu 1993 referát (č.l. 34) – zadán doplněk k posudku (č.l. 35)
znalec dodal posudek v dubnu 1994 – č.l. 37
v červenci 1994 pak dal znalec doplňující vyjádření k posudku (č.l. 48)
19.10.1994 jednání - č.l. 51
1.12.1994 jednání – č.l. 57
29.3.1995 jednání – č.l. 67
6.4.1995 jednání – č.l. 70
rozsudek – č.l. 71 – vyhověno žalobě
odvolání žalovaného – čl. 79
jednání odvolacího soudu dne 13.10.1995 – rozsudek zrušen (č.l. 89)
13.12.1995 – ustanoven znalecký ústav (č.l. 94), ten sdělil, že jej nemůže vypracovat (č.l. 96 p.v.);
4.3.1996 – ustanoven jiný ústav – opět řekl, že posudek nemůže vypracovat (viz č.l. 103) až č.l. 106 – sdělení ministerstva, kdo je schopen vypracovat posudek, tj. dne 9.8.1996
č.l. 108 – sdělení ústavu, že je schopen vypracovat posudek (dne 6.2.1997)
č.l. 110b – po ustanovení znalce sděluje ústav, že termín na posudek je 9 až 12 měsíců (10.3.1997)
č.l. 112 – posudek dodán dne 2.2.1998
č.l. 143 – odpovědi na námitky žalovaného dne 23.3.1998
č.l. 145 – návrh žalobkyně na provedení důkaz ohledáním místa samého za účasti znalce, ze dne 12.5.1998
č.l. 145 p.v. – nařízeno jednání na den 9.6.1998

- č.l. 147 – jednání odročeno na neurčito pro nemoc soudkyně
č.l. 148 p.v. – jednání nařízeno na 25.8.1998
č.l. 149 – 15.7.1998 sděleno, že žalobce J. N. zemřel
č.l. 160 – usnesením ze dne 2.9.1998 řízení přerušeno do skončení dědického řízení D 881/98
č.l. 164 – dědické řízení skončeno pravomocně ke dni 14.5.1999
č.l. 168 p.v. – nařízeno místní ohledání na 15.6.1999
č.l. 169 místní ohledání odročeno na 29.6.1999 na žádost znalce
č.l. 170 protokol o místním ohledání dne 29.6.1999
č.l. 174 urgency účastníků o vyjádření ve věci – referát z 30.8.1999
č.l. 175 – 15.9.1999 sdělil zástupce žalobkyně, že mezi účastníky probíhají jednání
č.l. 178 – 24.9.1999 sděluje zást. žalovaného, že stále účastníci jednají
č.l. 179 – návrh žalobkyně na přerušování řízení, doručen 9.11.1999, žalovaný dne 25.11.1999 souhlasí
č.l. 182 – řízení přerušeno podle § 110 o.s.ř., PM 7.1.2000
č.l. 183 – dne 19.6.2000 doručen návrh žalobkyně na pokračování v řízení
č.l. 183 p.v. – nařízeno jednání na den 4.10.2000 (referát z 16.8.2000)
č.l. 198 – protokol o jednání ze dne 4.10.2000
č.l. 206 11.10.2000 rozsudek – vyklizení parcely vyloučeno k samotnému řízení, vzájemná žaloba zamítnuta; vyloučení vyklizení nabylo právní moci dne 3.1.2000 – odtud spis 6 C 29/2001
č.l. 210 – písemné vyhotovení rozsudku rozesláno 15.12.2000
č.l. 211 – odvolání žalovaného podáno 3.1.2001, odůvodněno dne 24.1.2001
č.l. 215 – předloženo KS dne 29.3.2001
č.l. 18.2.2002 – vráceno z KS dne 18.2.2002
č.l. 229 – vráceno KS k opravě, dne 1.3.2002
č.l. 231 – opravné usnesení vráceno OS dne 8.4.2002
č.l. 232 – dne 25.7.2002 opětovně vráceno KS s tím, že dosud nebylo rozhodnuto o odvolání znaleckého ústavu proti usnesení o znalečném
č.l. 236 – dne 28.11. vráceno z KS s rozhodnutím o odvolání znaleckého ústavu
č.l. 238 – usnesení o odměně znaleckého ústavu, rozhodnuto dne 21.2.2003
č.l. 240 – 1.4.2003 výzva k doplnění žaloby
č.l. 242 – 14.5.2003, částečné zpětvzetí žaloby žalovaným (vzájemný návrh)
č.l. 243 – 24.6.2003 souhlas žalobkyně s částečným zpětvzetím
č.l. 224 – dne 4.7.2003 rozhodnuto o částečném zastavení řízení
č.l. 246 – dne 8.9.2003 nařízeno jednání na 23.10.2003
č.l. 248 – protokol o jednání ze dne 23.10.2003, na něm žalovaný vzal vzájemný návrh zpět, řízení zastaveno, usnesení nabylo právní moci dne 14.11.2003

6 C 29/2001

- č.l. 12 – dne 21.11.2001 jednání
č.l. 15 – dne 28.11.2001 jednání odročeno na neurčito za účelem zadání ZP z oboru písmoznalectví
č.l. 17 – dne 14.12.2001 zadán posudek
č.l. 28 – dne 1.8.2002 posudek předložen soudu
č.l. 44 – dne 28.11.2002 nařízeno jednání na 28.11.2002
č.l. 47 – dne 26.11.2002 jednání odročeno na žádost zástupce žalovaného na 15.1.2003
č.l. 51 – protokol o jednání ze dne 15.1.2003
č.l. 56 – dne 22.1.2003 vyhlášen rozsudek, k písemnému vyhotovení prodlužka – rozsudek

- rozeslán dne 24.3.2003
- č.l. 76 – spis předložen odvolacímu soudu dne 28.4.2003
- č.l. 79 – dne 27.10.2003 vráceno OS, rušící rozhodnutí
- č.l. 89 – ustanoven znalec Ing. V [redacted] dne 19.1.2004
- č.l. 103 – posudek předložen dne 18.4.2005
- č.l. 115 – návrh na změnu žaloby doručen soudu dne 5.5.2005
- č.l. 118 a č.l. 121 (20.5. a 7.10.2005) námitka podjatosti znalce ze strany žalovaného
- č.l. 124 – žádost o provedení dožádaného výsledku znalce OS Havl. Brod doručena tomuto soudu dne 10.4.2006
- č.l. 126 – dne 9.5.2006 výslech proveden
- č.l. 130 – dne 17.7.2006 žádost o doplňující výslech znalce
- č.l. 131 – spis vrácen OS CR dne 31.10.2006
- č.l. 146 připuštěna změna žaloby dne 28.12.2006
- č.l. 148 p.v. – dne 30.1.2007 nařízeno jednání na 15.3.2007
- č.l. 152 – dne 14.3.2007 jednání odročeno na žádost zástupce žalovaného
- č.l. 154 p.v. - dne 30.3.2007 jednání nařízeno na 16.5.2007
- č.l. 156 – dne 16.5.2007 jednání, odročeno na neurčito
- č.l. 159 – dne 18.6.2007 vrácení spisu z Ministerstva spravedlnosti (odbor odškodňování)
- č.l. 165 – žádost o provedení dožádaného výsledku na OS HK, doručena na OS HK dne 8.11.2007
- č.l. 166 – dne 23.11.2007 vráceno z OS HK s tím, že to nejde vyřídit, neboť v dožádání nejsou uvedeny konkrétní otázky
- č.l. 166 p.v. – dne 27.11.2007 účastníci vyzváni k formulaci otázek, žalobkyně opakovaně uvedla, že otázky položí až u jednání
- č.l. 169a – sdělení ministerstva, že žalovanému bylo přiznáno odškodnění 131 tis Kč
- č.l. 170 – dne 13.2.2008 spis zaslán k provedení dožádaného výsledku OS HK
- č.l. 171 p.v. – dne 14.3.2008 spis vrácen z OS HK
- č.l. 172 – dne 17.3.2008 nařízeno jednání na 16.4.2008
- č.l. 177 – dne 11.4.2008 řízení přerušeno do skončení dědického řízení po žalobkyni E [redacted] N [redacted], PM usnesení 1.5.2008
- č.l. 185 – dědické řízení pravomocně skončeno dne 5.9.2008
- č.l. 186 – dne 9.10.2008 rozhodnuto o pokračování v řízení
- č.l. 187 – dne 9.1.2009 nařízeno jednání na 25.2.2009
- č.l. 189 – dne 14.1.2009 požádala žalobkyně o odročení jednání, jednání odročeno na 11.3.2009
- č.l. 209 – dne 11.3.2009 jednání, odročeno na 23.4.2009
- č.l. 221 p.v. – dne 21.4.2009 odročeno jednání z důvodu nemoci soudkyně na 21.5.2009
- č.l. 237 – dne 21.5.2009 jednání, odročeno na místní šetření dne 2.6.2009
- č.l. 241 – dne 2.6.2009 místní šetření
- č.l. 252 – dne 24.11.2009 věc odebrána JUDr. Jiráskové a přidělena JUDr. Baňouchovi
- č.l. 253 – dne 24.11.2009 nařízeno jednání na 16.12.2009
- č.l. 256 – dne 3.12.2009 věc znovu přidělena JUDr. Jiráskové, nato jednání nařízené na 16.12.2009 odročeno na neurčito
- č.l. 259 – dne 4.12.2009 výzva žalobkyni k upřesnění petitu
- č.l. 261 – dne 14.12.2009 nesouhlas žalovaného s opatřením předsedy soudu
- č.l. 263 – dne 21.12.2009 návrh žalobkyně na změnu petitu žaloby
- č.l. 265 – dne 7.1.2010 připuštěna změna žaloby
- č.l. 269 p.v. – dne 16.3.2010 nařízeno jednání na 21.4.2010

- č.l. 273 – dne 21.4.2010 jednání, odročeno na 30.4.2010
č.l. 275 – dne 30.4.2010 jednání, odročeno na 10.5.2010 za účelem vyhlášení rozhodnutí
č.l. 290 – dne 10.5.2010 vyhlášen rozsudek
č.l. 292 – dne 8.6.2010 prodlužka pro písemné vyhotovení rozsudku
č.l. 321 – dne 9.7.2010 rozeslán rozsudek
č.l. 332 – dne 10.11.2010 spis zaslán KS HK s odvoláním žalovaného
č.l. 334 – dne 6.1.2011 spis vrácen z KS HK, rozsudek zrušen s tím, že věc má být přikázána jinému soudci
č.l. 345 – dne 26.1.2011 věc přidělena JUDr. Baňouchovi
č.l. 346 – dne 16.2.2011 vyzvání účastníci, nechť sdělí, zda vznášejí námitku podjatosti či nesprávného obsazení soudu
č.l. 350 – dne 7.3.2011 vznesena námitka podjatosti žalovaným
č.l. 364 – dne 14.6.2011 nařízeno ústní jednání na 20.7.2011
č.l. 368 – dne 20.7.2011 jednání, přerušeno do 31.8.2011 za účelem smírného vyřešení věci
č.l. 376 – dne 31.8.2011 sděluje žalobkyně, že žádá o poskytnutí dalšího časového prostoru pro jednání – o měsíc
č.l. 378 – dne 6.9.2011 sděluje žalovaný, že strany se nedohodly
č.l. 383 – dne 3.10.2011 spis předložen KS k rozhodnutí o námitce podjatosti žalovaného
č.l. 386 – dne 13.10.2011 spis vrácen z KS, rozhodnuto o námitce podjatosti
č.l. 389 – dne 17.10.2011 nařízeno místní šetření dne 3.11.2011
č.l. 405 – dne 3.11.2011 místní ohledání
č.l. 442 a č.l. 447 – během dubna 2012 žádány znovu přílohy od účastníků
č.l. 465 – dne 26.5.2012 ustanoven znalec Ing. B. [redacted] lhůta 45 dnů, znalci doručeno 5.6.2012
č.l. 484 – dne 18.7.2012 předložen znalecký posudek
č.l. 510 – dne 6.11.2012 bylo nařízeno jednání na 12.12.2012
č.l. 515 – dne 12.12.2012 jednání, odročeno na 20.2.2013
č.l. 544 – dne 19.2.2013 jednání odročeno z důvodu na straně soudu na 3.4.2013
č.l. 553 – dne 3.4.2013 jednání, odročeno na 5.4.2013 za účelem vyhlášení rozsudku
č.l. 565 – dne 5.4.2013 vyhlášen rozsudek
č.l. 588 – dne 6.5.2013 rozeslán rozsudek, vlastní předmět řízení v PM dne 30.5.2013
č.l. 608 – dne 17.6.2013 předložen spis KS k rozhodnutí o nákladech řízení
č.l. 612 – dne 5.9.2013 vrácen spis z KS, výrok III rozsudku je v PM 10.9.2013

Žalobkyně podala žádost o poskytnutí zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu za nepřiměřenou délku řízení, požadovala částku 426.389,- Kč. Žádost byla Ministerstvu spravedlnosti České republiky (žalovanému) doručena dne 16.9.2013.

Žalovaný ve svém stanovisku dospěl k závěru, že celková délka řízení je nepřiměřená, vinu na průtazích shledal žalovaný nejen na straně soudu, nýbrž i na straně účastníků včetně žalobkyně, neboť se jedná o spor bagatelního a malicherného charakteru, který by šlo ukončit mimosoudní dohodou. Žalobkyně se měla na celkové délce řízení svým chováním částečně podílet, jednou požádala o odročení již nařízeného jednání (prodloužení délky řízení o měsíc), podala námitku podjatosti soudce – ta byla posouzena jako nedůvodná. Řízení bylo neustále protahováno podáváním opravnými prostředky proti rozhodnutím soudu prvního stupně. Věc považuje žalovaný za skutkově složitou, právně poměrně jednoduchou. Řízení bylo dvakrát přerušeno pro úmrtí jednoho z žalobců, soudem byl také dán účastníkům prostor

k mimosoudnímu vyřešení věci, vypracovány byly celkem čtyři znalecké posudky, jedno doplnění znaleckého posudku, jeden revizní znalecký posudek. Ohledně výše odškodnění dospěl žalovaný k základní částce 405.000,-- Kč – za 1 rok trvání řízení náleží částka 20.000,-- Kč, za první dva roky v poloviční výši, základní částka je pak krácena o 30 % z důvodu složitosti řízení a o 40 % z důvodu významu řízení – bagatelní spor. Přiznána tak byla částka 121.500,-- Kč, byl dán i příkaz k platbě (stanovisko žalovaného ze dne 3.3.2014, č.j. MSP-3038/2013-ODSK-ODSK/9, pokyn ze dne 4.3.2014).

Z žádosti P. V. (žalovaný v předmětných sporech u Okresního soudu v Chrudimi, protistrana žalobkyně) vyplynulo, že dne 19.2.2007 požádal jmenovaný o přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., a to z titulu nesprávného úředního postupu v totožné věci jako žalobkyně (vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě). Žádal o zadostiučinění ve výši 400.000,-- Kč.

Žalovaný ve svém stanovisku shledal jednotlivé průtahy (první rozsudek vyneseno až po třech letech, dvouletá prodleva soudu mezi ustanovením třetího znalce a dalším úkonem, téměř pětiměsíční průtah mezi posledním úkonem soudu a zasláním spisu OS v Havlíčkově Brodě). K délce řízení měli přispět i účastníci řízení včetně žadatele P. V. – přerušení řízení z důvodu pokusu o mimosoudní narovnání, odročení jednání pro nemoc zástupce žadatele. Řízení trvalo v době vyřízení žádosti 15 let a 7 měsíců, řízení probíhalo na dvou stupních soudní soustavy. Věc je poměrně složitá. Celková délka řízení byla vyhodnocena jako nepřiměřená. Pokud jde o výši zadostiučinění, požadována částka byla shledána jako nepřiměřeně vysoká, jako odpovídající byla stanovena částka 131.000,-- Kč – bez bližšího odůvodnění. Byl rovněž vydán pokyn k vyplacení částky (stanovisko Ministerstva spravedlnosti České republiky ze dne 11.2.2008, č.j. 539/2007-ODSK-ODSK/13, příkaz k platbě).

Žalobkyně ve své účastnické výpovědi uvedla, že celý spor trvá přes 20 let, byl velmi stresující, odstupy mezi jednotlivými jednáními byly dlouhé, několik jednání proběhlo i před Vánocemi, což velmi narušilo atmosféru v rodině. Velmi stresují to bylo pro její přestárlé rodiče, mamince bylo přes 90 let, otci přes 80 let. Žalobkyně se o ně starala, prožívala to společně s nimi. Soud řízení nijak neurychlil a to ani s ohledem na jejich stáří a zdravotní stav. O celém sporu neustále spolu mluvili. Konce řízení se oba rodiče žalobkyně ani nedožili, nakonec lze říci, že to pro ně bylo vysvobození. Žalobkyně pak řízení převzala po nich, zůstalo to vlastně na ní. Pozemek nemohli kvůli probíhajícímu sporu plně užívat, ze strany pana V. (druhý účastník řízení) docházelo k naschválům, vyhrocené vztahy trvaly po celou dobu řízení. Žalobkyně se opakovaně obracela na policii, obecní úřad, stavební úřad, ti ji však odkazovali na soud, obecní úřad takto odkazoval na soud nejméně čtyřikrát, v podstatě během celých 20 let jim nikdo ochranu neposkytl. Jakmile úřady zjistily, že se vede soudní řízení, přistupovaly k tomu laxe. Před zahájením řízení napsali panu V. snad 30 dopisů a žádali jej o narovnání vztahů.

V závěrečném návrhu žalobkyně uvedla, že řízení trvalo přes 21 let, ona délku řízení nijak nezapříčinila. Jednalo se o složitý spor, rozhodně ne bagatelní. Pokud žalovaný poukazoval na to, že se žalobkyně měla s druhou stranou domluvit, pak nutno říci, že to prostě nebylo možné. Citlivost sporu je dána tím, že jde o spor sousedský, ti se každý den vidí, celá záležitost je tak každodenně stresuje. Žalobkyně nesouhlasí s žalovaným provedenými

srážkami, žádá, aby jí byla vyplacena částka, kterou sám žalovaný vypočetl po odečtení vyplacené částky.

Soud věc po právní stránce posoudil a dospěl k následujícím závěrům.

Podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod (dále jen Úmluva) má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Rozsudek musí být vyhlášen veřejně, avšak tisk a veřejnost mohou být vyloučeny buď po dobu celého nebo části procesu v zájmu mravnosti, veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti v demokratické společnosti, nebo když to vyžadují zájmy nezletilých nebo ochrana soukromého života účastníků anebo, v rozsahu považovaném soudem za zcela nezbytný, pokud by, vzhledem ke zvláštním okolnostem, veřejnost řízení mohla být na újmu zájmům spravedlnosti.

Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práva a svobod (dále jen Listina) platí, že každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.

Podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen Zákon), stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle § 31a odst. 1 Zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle § 31a odst. 2 Zákona zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle § 31a odst. 3 Zákona v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Přiměřenost délky soudního řízení je součástí práva na spravedlivý proces, které je zakotveno v předpisech nejvyšší právní síly (viz Úmluva a Listina). V případě, že tato délka

přiměřená není, jedná se o porušení tohoto práva. Jedním z důsledků takového porušení je vznik práva dotčené osoby požadovat po státu kompenzaci za újmu, která jí porušením práva na spravedlivý proces z důvodu nepřiměřené délky řízení, vznikla. Těžiště právní úpravy pak leží ve výše citovaných ustanoveních Zákona. Pro konkrétní posouzení věci je pak nutno aplikovat rovněž judikaturu, a to jak judikaturu vnitrostátní (zejména Ústavního soudu České republiky a Nejvyššího soudu České republiky), tak mezinárodní (Evropského soudu pro lidská práva, dále jen ESLP). S ohledem na rozkolísanost rozhodovací praxe přistoupil Nejvyšší soud České republiky k vypracování sjednocujícího stanoviska – Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia NS ČR ze dne 13.4.2011, Cpjn 206/2010. Jde sice pouze o stanovisko, tedy nikoli o výsledek rozhodovací činnosti vyšších soudů, nicméně tato stanovisko je založeno na existující judikatuře ESLP a pro svoji přehlednost a instruktivnost z něj soud v dané věci vychází.

Žalobkyně se domáhá poskytnutí přiměřeného zadostiučinění s tím, že bylo porušeno její právo na přiměřenou délku řízení ve věci vedené u Okresního soudu v Chrudimi pod sp. zn. 6 C 155/92 a 6 C 29/2001. V první řadě se tak soud musel zabývat tím, zda v daném případě řízení skutečně trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu. Tato otázka byla vyřešena již samotným žalovaným, který uznal, že řízení bylo nepřiměřeně dlouhé a přiznal žalobkyni i zadostiučinění (byť v podstatně nižší výši, než žalobkyně požadovala). Lze proto i ve shodě s žalovaným konstatovat, že celková délka řízení 21 let a 3 měsíce je skutečně nepřiměřeně dlouhá, přičemž do délky řízení je třeba započítat též tu část řízení, v níž jako účastníci vystupovali právní předchůdci žalobkyně, v tomto případě její rodiče. Do doby řízení je nutno započítat i dobu, po kterou bylo řízení přerušeno (zde dvakrát s ohledem na probíhající dědické řízení, tj. podle ust. § 107 odst. 1 o.s.ř., jednou s ohledem na snahu účastníků dosáhnout mimosoudní dohody, tj. podle § 110 o.s.ř.). Tato přerušeni samozřejmě ovlivnila délku řízení, nicméně rozhodně ne natolik, aby řízení trvalo 21 let a 3 měsíce (přerušeni řízení trvalo 9 a 5 měsíců v případě přerušeni podle § 107 odst. 1 o.s.ř. a 6 měsíců v případě přerušeni podle § 110 o.s.ř.).

Pokud jde o přiměřeně zadostiučinění, je zřejmé, že žalobkyni na něj nárok vznikl. To ostatně, jak je již uvedeno výše, sám žalovaný uznal, když jí vyplatil částku 121.500,-- Kč. Vychází se z domněnky, že nepřiměřená délka řízení znamená pro účastníka morální újmu a žádné důkazy se v tomto ohledu nevyžadují. Náhrada nemateriální újmy má sloužit ke kompenzaci stavu nejistoty, do níž byl poškozený v důsledku nepřiměřeně dlouze vedeného řízení uveden a v níž byl také udržován. V této otázce však spor mezi účastníky nebyl.

Podstatou sporu naproti tomu byla otázka výše přiměřeného zadostiučinění. K postupu, jak tuto výši v konkrétním případě stanovit, se vyslovil ve svém sjednocujícím stanovisku Nejvyšší soud České republiky. Uzavřel, že vycházet je třeba ze základní částky stanovené násobkem celkové doby řízení v letech či měsících a částky přiznávané za jednotku času řízení s následným připočtením či odečtením vlivu skutečností vyplývajících z kritérií v ust. § 31a odst. 3 písm. b) až e) Zákona. Za přiměřenou považuje základní částku v rozmezí 15.000,-- Kč až 20.000,-- Kč za rok řízení, přičemž první dva roky mají být ohodnoceny částkou o polovinu nižší. Při stanovení základní částky hraje roli především celková doba řízení. Pokud bylo řízení extrémně dlouhé, bude se částka za příslušný časový úsek blížit horní hranici. Částku, k níž se dospěje součinem základní částky za jeden rok řízení a celkové doby řízení počítané v letech nebo měsících, lze následně upravovat v důsledku působení jednotlivých faktorů uvedených pod písmeny b) až e) § 31a odst. 3 Zákona podle kritérií,

kteřá jsou však neuzavřeným výčtem okolností, k nimž lze v konkrétní věci při stanovení konečné výše odškodnění přihlídnout a základní částku je možné přiměřeně zvýšit či snížit. V obecné rovině by mělo být dostačující zvýšení či snížení nepřesahující 50 %, aby byl zachován vztah přiměřenosti mezi utrpěnou újmou a za ni poskytovaným odškodněním. S přihlídnutím k okolnostem věci však lze ve výjimečných případech uvažovat o zvýšení či snížení i ve větším rozsahu.

Při stanovení výše odškodnění žalovaný postupoval v souladu s výše nastíněným modelem. Výši odškodnění za rok řízení stanovil v horní hranici, tj. na částku 20.000,-- Kč, což je s ohledem na celkovou dobu řízení přes 21 let plně na místě. Tuto délku lze nepochybně považovat za extrémní. Vynásobením této částky příslušnou dobou řízení pak žalobce dospěl k určení výše základní částky 405.000,-- Kč. Tuto částku poté понížil podle kritérií v ust. § 31a odst. 3 písm. b) a e) Zákona, tj. pro složitost řízení (o 30 %) a s ohledem na význam věci pro žalobkyni (o 40 %). Základní částku tedy snižoval o 70 %. Žalovaný rovněž poukazyval na skutečnost, že částečně se na délce řízení podílela i sama žalobkyně (to by odpovídalo důvodům podle § 31a odst. 3 písm. c) Zákona), nicméně z odůvodnění stanoviska vyplývá, že z tohoto důvodu k procentnímu krácení základní částky nedošlo. Žalobkyně s tímto krácením nesouhlasila, měla za to, že má nárok na vyplacení celé základní částky. Úkolem soudu tak bylo posoudit, zda žalovaný k uvedenému krácení přistoupil oprávněně či nikoli.

Již z výše řečeného je zřejmé, že snížení základní částky přes 50 % připadá v úvahu jen ve výjimečných případech. Pokud tedy žalovaný přistoupil k tak výraznému krácení – přes 70 % - pak by pro takový postup měl mít závažné důvody odůvodněné výjimečností případu. Nutno konstatovat, že žalovaný ve svém stanovisku ani ve vyjádření k žalobě žádné pádné argumenty, které by odůvodňovaly tak razantní snížení neuvádí. Již v tom je třeba vidět nesprávnost hodnocení žalovaného, kdy na první pohled je zřejmé, že snížení základní částky je nepřiměřeně velké.

Pokud pak jde o jednotlivá hlediska, pro která žalovaný přistoupil ke snížení základní částky zadostiučinění, je třeba říci následující.

Složitost řízení obecně může být důvodem pro snížení základní částky, neboť objektivně prodlužuje dobu řízení. Na druhou stranu je třeba vycházet z předpokladu, že stát potažmo soudy jako státní orgány by měly být schopné v rozumné době vyřídit i složité kauzy. Rozhodně tedy nelze konstatovat, že jakmile se jedná o složitý případ, vždy je odůvodněno snížení základní částky. Obecně složitost řízení zahrnuje jednak počet instancí, v nichž byla věc řešena, jednak složitost věci sama o sobě. Tato složitost se pak projevuje jako složitost skutková, složitost právního posouzení a složitost procesní. V daném případě se zcela nepochybně jednalo o složitost skutkovou, a to zejména s ohledem na rozsah dokazování a různorodost důkazních prostředků, zejména jde o to, že v řízení byla provedena řada znaleckých posudků (i výsledků těchto znalců) včetně posudku znaleckého ústavu. Tato okolnost objektivně klade větší nároky na délku řízení a je jasné, že daný spor nemohl být rozhodnut rychle a že i účastníci museli počítat s tím, že spor bude trvat delší dobu. Vedle zmíněné složitosti skutkové se v projednávané věci jednalo i o složitost procesní, neboť byly opakovaně podávány opravné prostředky – odvolání, a to nejen proti meritornímu rozhodnutí (rozsudky ve věci), nýbrž bylo podáno odvolání i proti usnesení o přiznání znaleckého, dále byly podávány námitky podjatosti, a to proti soudci i proti znalci. Všechny tyto úkony

pochopitelně mají svoje procesní důsledky – nutnost předkládat věc odvolacímu, resp. nadřízenému soudu – což opět prodlužuje délku řízení. V této souvislosti je však třeba poznamenat, že tyto procesní úkony činil vždy žalovaný v předmětném sporu (pan P. V.), žalobkyně žádné opravné prostředky či námitky podjatosti nepodávala. V tomto směru tedy vyznívá nekorektně a je nesprávné, pokud žalovaný ve svém vyjádření k žalobě (jakož i ve svém stanovisku k žádosti o odškodnění) uvádí, že řízení bylo protahováno opravnými prostředky proti rozhodnutím soudu prvního stupně podávanými účastníky, když bylo rozhodnuto v jejich neprospěch. Ostatně v neprospěch žalobkyně žádné rozhodnutí až na to úplně poslední ve věci nevyznělo a ani proti tomuto rozhodnutí žalobkyně opravný prostředek nepodávala. K délce řízení samozřejmě přispělo i to, že ve věci opakovaně rozhodoval odvolací soud – ten přezkoumával jak rozhodnutí meritorní, tak rozhodnutí procesní. Rozhodováno tedy bylo ve dvou instancích, což lze považovat za běžné. Nicméně četnost rozhodování odvolací instance byla značná, což jistě řízení prodlužuje. Avšak i zde platí, že tato četnost rozhodování jde částečně na vrub státu, neboť ve věci odvolací soud opakovaně zrušil meritorní rozhodnutí soudu nalézacího a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Jde o určitou formu ping pongu mezi soudy, což z pohledu účastníků je věc neovlivnitelná. Stát, resp. soudy jako státní orgány, by měly být schopny se tomuto opakovanému rušení a vracení věci vyhnout, neboť právě toto bývá jedním z hlavních důvodů, proč řízení trvají neúměrně dlouhou dobu. Tak tomu bylo i v daném případě. Ať už ale bude věc hodnocena jakkoli, je zřejmé, že i přes značnou skutkovou a procesní složitost věci nemělo řízení trvat 21 let a 3 měsíce, takto mimořádně dlouhá doba řízení není ani touto složitostí odůvodnitelná. Právě pro tuto extrémně dlouhou dobu řízení má soud za to, že není možné uplatnit kritérium složitosti věci k snížení základní částky, tato částka neměla být z tohoto důvodu snižována.

Význam předmětu řízení pro poškozeného je dalším kritériem, které je třeba hodnotit v souvislosti s určením výše přiměřeného zadostiučinění. Tento význam v individuálním případě může odůvodnit jak zvýšení, tak snížení základní částky. Jde o kritérium obecně považované za zvlášť významné. V tomto směru se předně vymezují určité druhy případů, u nichž je typově dán zvýšený význam pro poškozeného. Jejich výčet samozřejmě není uzavřený, ale obecně jde o řízení, která s ohledem na jeho předmět, resp. zájmy, o něž v řízení jde, mají mimořádně závažný dopad do sféry poškozeného účastníka řízení. Půjde zejména o řízení trestní (zvláště pak jde-li o omezení osobní svobody), rodinné právní vztahy (obzvlášť řízení týkající se péče a výživy nezletilých dětí), řízení o ochranu osobnosti, řízení ve věcech osobního stavu, pracovní právní spory apod. Zde není třeba vést žádné dokazování, již z povahy těchto řízení je zřejmý význam pro poškozeného. Dalším typově specifickým případem jsou případy, kdy účastníkem řízení je osoba vyššího věku či osoba ve špatném zdravotním stavu. Zde se vychází z toho, že tyto osoby negativní důsledky nepřiměřeně dlouhého řízení vnímají intenzivněji, v jejich případě se tak jedná o výraznější zásah do jejich práva na spravedlivý proces. V těchto typově vymezených případech se zvýšený význam předmětu řízení pro účastníka presumuje. To samozřejmě nebrání, aby v individuálním případě byl tvrzen a prokázán zvýšený význam pro účastníka i v jiném typu řízení, v jiném sporu, zde však okolnosti odůvodňující zvýšený význam již prokazovány být musejí. V souzené věci nejde o řízení s typově zvýšeným významem, avšak jde o řízení, jehož účastníky byly osoby vysokého věku (právní předchůdci žalobkyně – její rodiče). Původní žalobci se narodili v roce 1914, v době zahájení řízení jim tedy bylo 78 let a oba se konce řízení nedožili. Žalobkyně jako právní nástupkyně svých rodičů potom vedle této okolnosti zdůraznila, že zvýšený význam pro ni byl dán i povahou sporu – sousedský spor, který je každý den účastníkům na očích, neustále ho řeší. Tím žalobkyně zejména reagovala na

argumentaci žalovaného, že se jednalo o bagatelní malicherný spor, který bylo možné vyřešit mimosoudní dohodou. K této otázce považuje soud za vhodné uvést, že není na místě hodnocení žalovaného, podle něhož byl spor zbytečný a šlo jej vyřešit dohodou účastníků. Každý spor lze vyřešit dohodou, jenže k dohodě jsou potřeba dva a stačí, aby jeden se dohodnout nechtěl, a dohoda možná není. Navíc tento prezentovaný názor žalovaného zpochybňuje smysl soudů – ty jsou tu právě pro to, aby řešily případy, kdy se strany nějakého sporu (ať už z jakéhokoli důvodu) dohodnout nedokážou. Takový spor potom soud má vyřešit v přiměřené lhůtě, přičemž pochopitelně výsledek takového řešení (rozsudek), se nemusí jedné či druhé, příp. oběma stranám líbit, nicméně rozhodující je to, že spor je autoritativně vyřešen a strany sporu si podle toho mohou uspořádat svoje další záležitosti. Pokud však spor není vyřešen po dobu 21 let a 3 měsíců jako v projednávané věci, pak jsou strany udržovány v dlouhodobé nejistotě, neboť nikdo z nich nemůže s jistotou vědět, jak věc dopadne. Toto obecné schéma dopadá i na případné malicherné a zbytečné spory, i v těch má stát zajistit, že bude rozhodnuto v přiměřené době. Tím se soud rozhodně neztotožňuje s názorem žalovaného, že se v daném případě jednalo o malicherný bagatelní spor. Toto hodnocení je samozřejmě vždy subjektivní, nicméně soud má za to, že předmětný spor jako spor sousedského charakteru rozhodně nemůže být pokládán za spor pro účastníky řízení (a o ty tu jde) nevýznamný. Nejde samozřejmě o žádné z výše uvedených řízení, jež typově představují zvýšený zásah do sféry účastníka, na druhou stranu ale nejde ani o spor bagatelní. Obecně představují spory vzniklé ze sousedských vztahů (ať už jde o spory o hranici pozemku nebo např. spory z imisí) jedny z nejurputněji vedených sporů, které se samozřejmě navenek, vnějšimu nezúčastněnému pozorovateli mohou jevit jako zbytečné a malicherné, účastníci těchto sporů to však takto rozhodně necítí. Ostatně tato skutečnost je známa i z české literatury, soud ji považuje za obecně známou. V takovýchto případech je právě rychlost řízení velmi potřebná, byť pochopitelně není rychlost všelék a mnohdy z objektivních důvodů jí nelze plně dostát. Ale v této souvislosti je znovu třeba zmínit celkovou dobu předmětného řízení – 21 let a 3 měsíce a to je opravdu zcela nepřiměřené. Přehlédnout samozřejmě nelze ani vysoký věk původních žalobců, který zvyšuje intenzitu zásahu do jejich práv. Lze proto uzavřít, že v daném případě nebyl žádný důvod pro provedení snížení základní částky pro malý význam řízení pro poškozeného, v tomto žalovaný nepostupoval správně.

Jen pro úplnost soud dodává, že snížení základní částky by nebylo odůvodněno ani z hlediska uvedeného v ust. § 31a odst. 3 písm. c) Zákona – jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení. Nutno uvést, že žalobkyně (a ani její právní předchůdci) k délce řízení nijak nepřispěla. Odročení o jednání o měsíc na základě její žádosti je z hlediska celkové délky řízení naprosto marginální záležitostí, o které by snad ani nemělo smysl hovořit, pokud by to žalovaný nezmínil ve svém vyjádření. Stejně tak nelze žalobkyni přičítat skutečnost, že v řízení byl ponechán prostor pro případnou mimosoudní dohodu účastníků, a to z toho důvodu, že tato zdržení nebyla nikterak dlouhá, aby to celkovou délku 21 let a 3 měsíce výrazněji ovlivnilo. S ohledem na délku řízení pak lze i vcelku chápat, že účastníci vyvíjeli snahu se nějak dohodnout bez soudu. Konečně přístup žalovaného není zcela korektní – na jedné straně žalobkyni vytýká neschopnost se dohodnout s ohledem na údajnou malichernost a bagatelnost sporu, na druhé straně by jí snahu dosáhnout mimosoudního vyřízení věci přičítal k tíži. Znovu je třeba zopakovat, že žalobkyně nepodávala žádné opravné prostředky ani námítky podjatosti, z její strany tedy nebyly činěny žádné úkony, které by délku řízení objektivně prodlužovaly.

V neposlední řadě považuje soud za vhodné upozornit na skutečnost, že druhá strana sporu – pan P. V. – již v roce 2007, tedy v průběhu řízení, podal žádost o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění. Na základě stanoviska žalovaného ze dne 11.2.2008 bylo žadateli přiznáno zadostiučinění ve výši 131.000,- Kč. Konkrétní odůvodnění, proč právě tato částka, ve stanovisku chybí, pouze se zde konstatuje, že řízení trvá 15 let a 7 měsíců a že celková délka řízení je nepřiměřená. Nicméně z uvedeného je zřejmé, že druhé straně sporu se již na počátku roku 2008 dostalo vyššího zadostiučinění než žalobkyni. Přitom žalobkyně podala svoji žádost až po skončení řízení, tedy v době, kdy celé řízení trvalo 21 let a 3 měsíce, tedy o pět a půl roku déle než v době, kdy byl odškodněn pan V. Tento rozdíl postrádá jakékoli vysvětlení. Logicky by žalobkyně měla obdržet zadostiučinění vyšší.

Ze všech výše uvedených důvodů má soud za to, že je plně na místě přiznat žalobkyni přiměřené zadostiučinění ve výši odpovídající základní částce, tj. částce 405.000,- Kč. K té lze dospět následujícím výpočtem: řízení trvalo 21 let a 3 měsíce, za každý rok náleží částka 20.000,- Kč, za první dva roky poloviční částka, tj. 10.000,- Kč, tedy $2 \times 10.000,- \text{ Kč} + 19 \frac{1}{4} \times 20.000,- \text{ Kč}$, celkem tedy 405.000,- Kč. V daném případě nejsou dány žádné důvody, které by ospravedlnily snížení této základní částky. Jestliže tedy žalovaný vyplatil žalobkyni částku 121.500,- Kč, pak má žalobkyně nárok na doplacení částky 283.500,- Kč odpovídající výši rozdílu. Zároveň má žalobkyně právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnil postupem podle § 14 Zákona, tj. v daném případě od 17.3.2014 (žádost o přiměřené zadostiučinění byla podána dne 16.9.2013). Úroky z prodlení jsou přiznávány v zákonné výši, tj. podle nař. vl. č. 142/1994 Sb.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř., žalobkyně měla ve věci plný úspěch. Náklady řízení představuje odměna advokáta za čtyři úkony právní služby – příprava a převzetí věci, podání žádosti o přiměřené zadostiučinění k žalovanému (jde o podmínku uplatnění nároku na náhradu škody u soudu podle § 14 odst. 3 Zákona), podání žaloby a účast u jednání soudu. Za jeden úkon právní služby náleží částka 9.460,- Kč, za čtyři úkony tedy 37.840,- Kč, k tomu náleží 4 x 300,- Kč režijní paušál a navýšení o 21 % DPH v částce 8.198,- Kč, celkem náklady řízení činí 47.238,- Kč. Podle § 149 odst. 1 o.s.ř. bylo žalovanému uloženo náhradu nákladů řízení zaplatit k rukám zástupce žalobkyně.

O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 o.s.ř.

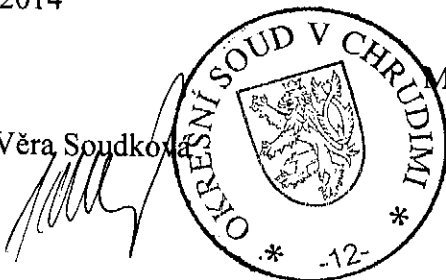
Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení v potřebném počtu stejnopisů prostřednictvím Okresního soudu v Chrudimi ke Krajskému soudu v Hradci Králové.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat výkonu rozhodnutí soudně.

V Chrudimi dne 20. října 2014

Za správnost vyhotovení: Věra Soudková

Mgr. Marek Horáček, v.r.
samosoudce